

δαφνίδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) δαφνίδιν Πόντ. δαφνίδ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδιν. Δάφνη 1, τὸ ὅπ. βλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δαφνίδι Κῶς (Πυλ.) καὶ Ταφνίδια τά, Πάρ.

δάφνινος ἐπίθ. κοιν.

Τὸ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. δάφνινος.

Ἄφφινος στέφανος Λεξ. Δημητρ.

|| Ποίημ.

Καὶ κράτησ' ἀπ' τὰ χεῖρα τους τῇ δάφνινι τῇ βέργα,

κ' ἔφαγ' ἀπὸ τὰ χεῖρα τους τὸ δάφνινο καρπὸ

Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 139. Συνών. δαφνένιος, δαφνήσιος.

δαφνίτης ὁ, Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης.

Εἶδος ἀμυγνίτου (Agaricus) τῆς οἰκογ. τῶν Μυκήτων (Fungi) φυομένου παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ θάμνου ἢ τοῦ δένδρου τῆς δάφνης.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνίτης καὶ ὡς τοπων. Κῶς.

δαφνίτσα ἡ, Ἀμοργ. Λέσβ. Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Ἡ μικρὰ δάφνη ἐνθ' ἄν.: "Εβαλα 'να δαφνοκούκκουτσο 'ς τὴ γουρούπα καὶ βγήκε μινὰ δαφνίτσα (κουρούπα = γλάστρα) Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ἄσμ.

Σηκώθηκα καὶ ἔφρυγα, γδυμνὸς καὶ ἀνεμαλλιάρης

κ' ἡ μοῖρα μου μὲ ἔβγαλε σὲ μιᾶς δαφνίτσας ρίζα

Ἀμοργ.

Δάφνη μου καὶ δαφνίτσα μου, δάφνη μου καὶ δαφνιά μου,

μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν βαρηγοριά μου;

αὐτόθ.

Ἀνοίξιτι, δαφνίτσες μου, βάλτε με 'ς τὰ κλουριά σας

Λέσβ. Συνών. δαφνούλα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δαφνίτσα Θράκ. (Μάδ.) Πελοπν. (Κόκκιν. Κορών.) Χίος.

δαφνοβρακάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. δαφνοβράκατος Κάρπ.

ἄφροβράκατος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τοῦ ἐπιθ. βρακάτος.

Ἐπὶ αἰγοειδῶν, τὸ φέρον ἐπὶ τοῦ τριχώματος λωρίδας ἢ στίγματα δαφνόχροα περὶ τὰ σκέλη. Πβ. δαφνόγλωσσος, δαφνόζωνος.

δαφνόγλωσσος ἐπίθ. Κάρπ. ἄφρογλωσσος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δάφνη καὶ τοῦ ἐπιθ. γλωσσος (Γ), τὸ ὅπ. βλ.

Ἐπὶ αἰγοειδῶν, τὸ ἔχον τρίχωμα ὑπόφαιον καὶ φέρον λωρίδας ἢ στίγματα δαφνόχροα. Πβ. δαφνοβρακάτος, δαφνόζωνος.

δαφνοελιά ἡ, Ἀγαθον. Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Φοῦρν.—Π. Γεννάδ., Λεξ. φυτολογ., 241 — Λεξ. Δημητρ. δαφνοελία Τσακων. δαφνολαία Μέγαρ. δαμνολαία Μέγαρ. δαφνολιά Κάλυμν. Κρήτ. (Ἀνατολ. Ἀχεντρ. Βιάνν.) Μακεδ. (Παρθεν.) Νάξ. Πελοπν. (Γαργαλ.) Σίφν. Χίος — Λεξ. Δημητρ. δαφνολιά Νίσυρ. Σάμ. δαφνολγιά Ρόδ.

δαφλονιά Ἰων. (Κρήν.) δαμνολιά Κύπρ. δαφνολά Κάρπ. Κάσ. γαφνολά Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ ἐλιά.

1) Ποικιλία ἐλαίας τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ἔχει τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ καρποῦ τῆς δάφνης Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Ἀχεντρ. Βιάνν. κ.ά.) Μακεδ. (Παρθεν.) Νίσυρ. Ρόδ. Σάμ. Χίος κ.ά. β) Ὁ καρπὸς τῆς δαφνοελιάς Νάξ. Προπ. (Μαρμαρ.) Ρόδ. Σίφν. Χίος: Τέτοιες ἐλιές εἴχαμε, χαμοελιές, μαῦρες ἐλιές, δὲν εἴχαμε δαφνοελιές Μαρμαρ. 2) Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου Δάφνη ἢ εὐγενῆς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος (Laurus nobilis Apollinis) Μέγαρ. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) Τσακων.—Π. Γεννάδ., ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. δαφνοκούκκι, δαφνοκούκκου-δο, δαφνοκούκκουτσο.

δαφνοελίδι τό, ἀμάρτ. δαφνολίδι Κρήτ.

Ἰποκορ. τοῦ οὖσ. δαφνοελιά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ δαφνολιά.

Ἡ μικρὰ δαφνοελιά, τὸ ὅπ. βλ.

δαφνόζωνος ἐπίθ. Κάρπ. ἄφροζωνος Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ ζώνος.

Ἐπὶ αἰγοειδῶν, τὸ φέρον ἐπὶ τοῦ τριχώματος καὶ περὶ τὸ μέσον τοῦ σώματος, ἐν εἶδει ζώνης, λωρίδας ἐχούσας τὸ χρῶμα τῆς δάφνης.

δαφνοκερασιά ἡ, Ε. Κούσ., Φυτολογ. 2,81 — Λεξ. Βυζ. Βλαστ., 471 δαφνοκερασά Α. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ κερασιά.

1) Κέρασος ὁ δαφνοκέρασος (Cerasus Laurocerasus) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae), θάμνος ἀειθαλής, κοσμητικὸς καὶ φαρμακευτικὸς Ε. Κούσ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. 2) Εἶδος κερασέας τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ καρποῦ τῆς δάφνης Α. Κρήτ.

δαφνόκλαδα ἡ, ἀμάρτ. δαφνόκλαρα Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ κλάδα, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κλάρα.

Κλάδος δάφνης: Νό μου μινὰ δαφνόκλαρα γιὰ προσάναμμα. Οἱ δαφνόκλαρες καίνε καλὰ τὸ φοῦρνο, γιὰτ' ἔχουνε λάδι. Πβ. δαφνόκλαδο.

δαφνόκλαδο τό, Α. Τανάγρ., Ἀγγελ. Ἐξολοθρ., 9 Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 122, 177 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. δαφνόκλαρο Α. Βαλαωρ., Ἐργ. 2, 128, 207 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. δάφνη καὶ κλάδι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κλάρι.

Κλάδος δάφνης ἐνθ' ἄν.: Περγᾶς καὶ εἰς τὰ δαφνόκλαδα, ποὺ στρώνονται εἰς τὸ βῆμα σου, σκύπτουν ἀλυσίδες σκλαβιάς σπασμένες Α. Τανάγρ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Τί χρησιμεύουν πιά 'ς ἐμέ, 'ς τὴν ἄχαρη ψυχὴ μου καὶ Ἀσκληπιοῦ δαφνόκλαδα καὶ Ἐλικῶνος κρήνοι; Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν., 177.

Τότε μ' ἔνα δαφνόκλαρο κ' ἐγὼ θὰ νὰ στολίσω τὸ μαῦρο μου τὸ μέτωπο καὶ θὰ ῥθω 'ς τὰ ποδάρια τοῦ θρόνου Σου μ' ἀγράμπελες, μὲ κρήνους, μὲ βλαστάρια Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. 128.

Ἐχτίσαμε, πατέρα μου, τὴ φτωχικὴ φωλιά μας, κ' ἐκεῖθ' ἐφύτρωσε ἡ μνηστὴ καὶ τὰ δαφνόκλαρά μας Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν., 207.